

فراترازموکب

موکب برای بچه های هیئت منتظران ظهور، یک خیمه چندروزه نیست فقط؛ شروع جریانی بود که کم کم در زندگی تک تکشان ریشه دواند. محمد مهدی، باورمندتر، آرام تر و قاطع تر از پیش، از ادامه مسیر می گوید: مافقط یک هیئت نیستیم که سالی یکی دو موکب بزنند و تمام. هویت مجموعه ما گسترده شده است. هیئت هفتگی داریم، درایام شادی واندوه اهل بیت^(ع) برنامه داریم، موکب می زنیم، علم کشی می کنیم ودر تمام سال، روزی خورسفره اهل بیت^(ع) هستیم. بعضی از فعالیت هایی که او اسم می برد؛ محدود به محله پنجتن نیست و دامنه خدمات جهادی شان به دیگر محلات شهر هم کشیده می شود؛ «باخبریه های مختلف، همکاری داریم. هر دفعه که نیکوکاران برایشان وسیله می فرستند، بابچه های هیئت می رویم برای کمک تا توزیع، زودتر و راحت تر انجام شود. مثلاً یک دوره، سی تابخاری برای خانواده های نیازمند جور شد خدا را شکر. کار تخلیه و آماده سازی رادوستان هیئتی ام انجام دادند.»

رهایی از زندان خدمت در موکب

علی جوانی است که تازه به جمع خادمان این موکب پیوسته. تنها چند روز آزادی اش از زندان می گذرد و از همان لحظه ای که بیرون آمده، خودش را مستقیم به همین جارسانده است تا در حد توان خدمت کند.

۲۶ سال دارد و از کودکی همراه پدر مرحومش در هیئت ها و تکیه ها بزرگ شده است. داستان حضور دوباره اش در فضای هیئتی را بر ایمان این طور تعریف می کند: چند شب پشت سر هم در زندان خواب می دیدم که موکب بچه های محله خراب شده و امسال قرار نیست برپا شود. دلم آشوب بود؛ نمی توانستم قبول کنم چراغ این موکب در ایام شهادت حضرت زهرا^(س) خاموش بماند. همین دل نگرانی باعث شد به محض آزادی، خودم را به موکب برسانم و بگویم هر کاری از دستم بر بیاید، در خدمتم.

بچه های هیئت هم با گرمی از او استقبال کردند و حالات تقریباً یک هفته است که شبانه روز در موکب حضور دارد؛ سماورها را آب می کند، چای و دم نوش رادم می کند، گاهی خودش چای می ریزد و خلاصه، لحظه ای از خدمت دور نمی شود. با بغضی در صدا و چهره ای که خستگی در آن پیدا است، فقط یک آرزو می کند: «در زندگی با آدم های مختلفی گشتم و بعضی هایشان رفیق خوبی نبودند. از خدایم خواهم راه درست را پیش پایم بگذارد تا آینده ام مثل گذشته ام نباشد.»

اینجا صبورتر می شوم

مطهره فاطمی یکی از دختران هیئت «روضه الرقیه^(س)» در محله شهید قربانی است که امسال در حسینیة کودک این موکب مشغول به خدمت شده است. این غرفه فعالیت هایی دارد مثل بازی، نقاشی با موضوع شخصیت ها و داستان های پیامبر^(ص) و ائمه^(ع) و آموزش مفاهیم اخلاقی و دینی به کودکان.

او در این واحد، به مراقبت و سرگرم کردن بچه هایم پردازد و در زمان مراسم یا پذیرایی والدین، کنار کودکان می ماند. می گوید: بیشتر مراجعه کنندگان بین سه تا سیزده ساله هستند و بچه ها با شور و علاقه در برنامه ها شرکت می کنند. کسی از آن ها انتظار یا درخواستی ندارد ولی در برخی فعالیت ها کمک هم می کنند. همه این تجربه ها برای من به عنوان یک خادم، شیرین است. مطهره درباره تأثیر این فعالیت روی خودش، می گوید: فعالیت در غرفه باعث شده است صبورتر شوم و تجربه های خوبی در کار با بچه ها کسب کنم. امیدوارم این کار کوچک، با کمک اهل بیت^(ع)، راهگشای مسیرم در دنیا و آخرت باشد.

نتیجه صبوری ها

برنامه ها بالا رفت. تا آن زمان، برنامه ها را در حسینیة ای برگزار می کردیم که می افتاد پشت مسجد موسی بن جعفر^(ع). وقتش بود که برنامه ها را ادغام کنیم. «ابراهیم پور از برکت کار در مسجد وزیر پرچم مسجد می گوید و درباره قرار ثابت یا دوستان مسجدی و هیئتی اش در جمعه شب ها تعریف می کند: دیدارهایمان را محدود نکردیم به مناسبت ها. مناسبتی باشد یا نباشد، ما هر هفته همدیگر را می بینیم؛ جمعه شب ها ساعت ۲۰ تا ۲۲. هر برنامه ای هم داشته باشیم، مدیران مسجد از هیئت حمایت می کنند و هیئت هم بازوی مسجد است. مادر واقع یک مجموعه هستیم. این همدلی و رفت و آمدهای مستمر، جلساتی ساده را به مجموعه ای با پرجاتبدیل کرده است.

ریشه این دورهمی جوانانه را باید در سال هاپیش جست و جو کرد؛ در بازی های کودکانه پسر بچه های محله پنجتن و شیطنت هایی که گاه پای روضه و منبر انجام می دادند و اقتضای سن و سالشان بود. صبوری بزرگ ترهای مسجد، نتیجه داد و موکبی که اکنون با نظم و شکوه، در پارکینگ بوستان ارم در حال برگزاری مراسم است، یکی از میوه های این درخت پربرکت به شمار می رود؛ «ما از بچگی مان در دم و دستگاه اهل بیت^(ع) بزرگ شدیم. بزرگ تر که شدیم، دغدغه بازی ها و اختلافات بچگانه هم کنار رفت و تصمیم گرفتیم برای اعتقاد اتمان کاری کنیم. هیئت منتظران ظهور را به صورت رسمی از سال ۱۳۹۵ با کمک بچه های محله که هم بازی کودکی هایمان بودند، پایه گذاری کردیم. جمعیمان بیشتر و بیشتر شد و وسعت و کیفیت

عشق انگیزه خدمت

با هماهنگی مسئولان هیئت، عکاس در محل موکب حضور دارد تا هر کس بخواهد کنار علم یا به صورت خانوادگی عکس بگیرد، بتواند رایگان این خدمت را دریافت کند و فایل عکسش را تحویل بگیرد. با کمک خیران، بساط پذیرایی از عزاداران هم گرم است و در شب های مختلف با آتش، عدسی، حلوا و... از مردم پذیرایی می شود. بار این حجم از خدمت، تنها روی دوش بیست نفر است که حدود پنج نفر از آن ها، ثابت و شبانه روزی، خود را وقف امور موکب کرده اند. در شلوغی پذیرایی از انبوه عزاداران، مجالی برای گفت و گو با خدام نیست. به قول یکی از آن ها، تا عشقش را نداشته باشی، یک سنجاق هم جابه جانی کنی، چه برسد به جابه جایی داربست شش متری و پرچم در سرما.

موکب امسال از ۱۶ آبان شروع شده است و به نیت سال های عمر حضرت زهرا^(س)، هجده شبانه روز ادامه دارد. جای تمام عزاداران فاطمی، در این موکب با صفا خالی است. در شب اول چراغ عزاداری، با احترام روشن و یکی از سادات محله، نخستین چای موکب رادم کرد. موکب، ساعت کار ندارد و در هر ساعت از شبانه روز به آن سربزنید، خدمتی را با چاشنی احترام به عزادار فاطمه زهرا^(س) دریافت خواهید کرد. از جای خانه اصلی که بگذریم، به حسینیة ای که برای عزاداری و نماز برپا شده است، می رسمیم. کمی آن سوتر، جایگاه علم برای زیارت و عکس قرار دارد. نمایشگاه فاطمیه، حسینیة و غرفه کودکان و غرفه خوش نویسی نیز دایر است.